

Силен вѣтъръ завѣва и повдига нови облаци снѣгъ. Димо се сепва и пакъ забързва нататѣкъ.

— Вестници, интересни новини!

И чакъ до вечерята обикаля Димо изъ града. Блѣсватъ електрическитѣ лампи, около които лудо се гонятъ рояци снѣжинки. Играчкитѣ по витринитѣ изглеждатъ още похубави . . . Но време е вече да си ходи. Той се провира изъ навалицата и бърза за къмъ джамията. Най-последно забелязва Вѣрка при жгѣла на широкия тротоаръ.

— Бате, вижъ, само два ми останаха. Азъ нали ти казахъ, че ще ги продамъ!

Вѣрка му подава останалитѣ вестници, цѣла сияюща отъ радостъ.

— Браво! А сега хайде да си ходимъ.

Кжшата на революционера Каблешковъ въ Копрившица

Димо хваща за ржка сестричето си и минаватъ на срещния тротоаръ. Навалицата става още по-голѣма. Автомобили, фаетони, хора, натоварени съ пакети, бързатъ. Вѣрка съ трудъ се провира, стиснала ржката на брата си. Следъ малко тѣ възвиватъ въ една дълга странична улица. Снѣгътъ скрипти подъ краката имъ. Сдрачава се. Надъ улицата сѣкашъ се е усилилъ блѣсъкъ на електрическитѣ лампи.

— Бате, студено ми е.

— Ей сега ще стигнемъ и ще се стоплимъ.

Дълго вървятъ тѣ изъ затихналата вече улица, до като най-последно стигатъ предъ една малка кжшица. Вѣрка бутва вратата и се втурва презъ дълбокия снѣгъ.

— Тате, идемъ си!